

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ,
perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa**

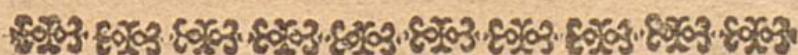
Et In octo Partes ... distincta ...

De Peccatis Et Gratia

Vindalium, 1646

Cap. VIII. De necessitate gratiæ ad seruanda præcepta naturalia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38789

CAPVT VIII.

[*De necessitate gratia, ad seruanda
præcepta naturalia.*]

CONCLUSIO I.

Non potest homo lapsus seruare longo tempore totam legem naturalem, sine gratia.) Probatnr 1. ex Script. Nam Ezech. 36. Deus promittit se facturum (vtique per auxilium gratiæ) vt in præceptis eius ambulemus. 2. ex Conciliis, & Patribus qui contra Pelagium ostendunt, totam legem diuinam non posse impleri sine gratia Dei.

Neque dicas eos loqui de lege diuina, vt etiam comprehendit præcepta supernaturalia; agunt enim de impotentia quæ competit homini in natura lapsa, ad seruandam totam legem, quod non potest intelligi nisi de lege naturali; cum etiam in natura integra haberet homo ex se impotentiam ad præcepta supernaturalia. Non etiam dictæ impotentia causam referunt in supernaturalitatem præceptorum, sed in fragilitatem ipsius hominis, quæ

præcipue consistit in deordinatione appetitus sensitivi, illiusque procliuitate ad peccata legi naturali repugnantia.

Probat 3. ratione, nam seruire longo tempore omnia præcepta legis naturalis, & peccata omnia illi contraria viuere, hoc quidem est munus naturæ integræ, & quoad omnes suas potentias sanæ, quæque nullam grauem difficultatem siue internam, siue externam patitur, per quam possit à bonorum operum exercitio retardari. Cum ergo in statu naturæ lapsæ, homo sit in deterius mutatus, & ægritudinem in facultatibus suis contraxerit, sentiatque aliã legem in membris suis, repugnantem legi mentis suæ, cumque captiuantem sub lege peccati, & aliunde variis occasionibus, & tentationibus ad malum pellatur, fieri non potest quod sine speciali auxilio, totam naturæ legem longo tempore obseruet.

Dices 1. Deuter. 30. dicitur, mandatũ diuinum non esse supra nos. Distinguo, non est supra nos auxilio diuino adiutos, concedo, tali auxilio destitutos, nego. Hinc intelligi illud Eccles. 15. Si uolueris mandata seruire, conseruabunt te, sensus enim est, si uolueris per gratiam, quæ præsto est ibi.

Dices 2. præcepta omnia legis natu-

ralis sunt proportionata viribus liberi arbitrij, ergo possunt ab homine perfici sine gratia. Distinguo antecedens, sunt proportionata quoad ordinem, concedo, quoad eorum executionem, adhuc distingo, nam id verum est in natura integra, non in lapsa, qualis est iam, propter impedimenta occurrentia.

Dices 3. Potest homo sine gratia seruare vnum, aut alterum præceptum naturale, ergo & singula, ergo & omnia; quia non simul occurrunt, sed vnum post aliud. Respondeo à signo distributiuo ad collectiuum nullam esse consequentiam, vt patet, si quis colligeret hominem posse pedibus conficere centum milliaria, quia potest vnum, vel alterum.

CONCLUSIO II. Potest homo in natura lapsa, cum diuino auxilio seruare omnia præcepta naturalia. Ita omnes Catholici contra recentiores hæreticos. Probat 1. ex Script. Matth. 11. Iugum enim meum suaue est, & onus meum leue 1. Ioan. 5. Mandata eius graua non sunt.

Probat 2. ex Conciliis, Arausicanum 2. can. vltimo statuit, omnes baptizatos Christo auxiliante posse & debere quæ ad salutem pertinent, adimplere. Es Trident. sess. 6. can. 18. Si quis, inquit,

dixerit Dei præcepta homini etiam iustificato, & sub gratia constituto esse ad obseruandum impossibilia, anathema sit. Similia habent Patres passim.

Probatur 3. ratione, nam homo teneatur legem diuinam seruare, ergo potest eam implere, saltem per gratiam, cum nemo teneatur ad impossibile. Aliàs certè Deus transgressores suæ legis grauius plectens, iniustus esset & crudelis; si ea esset obseruatu impossibilis.

Dices, non posse obseruari præceptum illud, Non concupisces, quia eo prohibentur ipsi motus concupiscentiæ indeliberati, & rationem præuenientes; siquidem consensus deliberatus prohibetur præcepto, Non mœchaberis. Neque illud, Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, vt colligitur ex August. lib. de Spiritu & littera. cap. 36.

Verùm ista faciliè diluuntur. Primum quidem, quia præcepto, Non concupisces, non prohibentur tanquam mali ipsi motus concupiscentiæ, cum sint merè naturales. & nullo modo voluntarij, sed ipse liber consensus internus in concupiscentiam, qui cum Dei auxilio vitari potest. Præcepto verò, Non mœchaberis, prohibetur fornicatio, vt opere expleta.

Secundum etiam refellitur, quia Augustinus

gustinus non negat Deum in hac vita posse amari super omnia appetiatiuè, sed tantum posse ita diligi, vt affectus continuo in eum tendat, neque ab illo tantillum deuiet, creaturam aliquam inordinatè amando; talis enim amor solis beatis, qui clara Dei visione perpetuò fruuntur, saltem de lege ordinaria, non autem viatoribus, competit.

Quæres, quænam gratia requiratur, vt homo totam legem naturalem obseruare possit. Respondeo absolutè loquendo, ad hoc sufficere auxilia auctualia, neque requiri fidem, aut gratiam habitualement, eo quòd tota lex naturalis perfici potest per actus eiusdem ordinis, ad quos non requiritur fides, aut gratia sanctificans, saltem ex natura rei; neque vlla ratio est, cur nequeat homo gratia, aut fide carens, ita iuuari à Deo vt totam illam legem diu obseruet. Ordinariè tamen diuturna legis naturæ obseruatio, non habet locum nisi in fidelibus, eò quòd homines ex motiuis fidei sumunt vires ad debellandos dæmones, & cõcupiscências frenandas, quibus faciliè cedūt ij qui fide carent. Imò vix vnquam contingit, hominem gratia sanctificante destitutum etsi alioqui fide præditus sit præcepta omnia legis naturæ diu seruare; quia

de Pecc.

L

cum iam à Deo auersus sit per peccatum in quo iacet, facile illius præcepta contemnit, & tentationibus occurrentibus consensum præbet.

CONCLUSIO III. Non potest homo in natura lapsa, vitare omnia peccata venialia longo tempore, cum auxiliis ordinariis gratiæ, ex speciali tamen priuilegio potest.) Prima pars probatur 1. ex Script. 1. Ioan. 1. Si dixerimus quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus Iacob. 3. In multis offendimus omnes. At hæc intelliguntur etiam de iustis, qui non carent ordinariis gratiæ auxiliis.

Probatur 2. ex Conciliis, Mileuitanum cap. 5. dicit anathema illi qui prædicta Ioannis verba sic accipienda putauerit, vt ex humilitate dicendum sit nos habere peccatum, non quia ita verè sit. Ex Trident. sess. 6. can. 23. hoc statuit, si quis dixerit hominem iustificatum, posse in tota vita peccata omnia etiam venialia vitare, nisi ex speciali priuilegio (quemadmodum de beata Virgine tenet Ecclesia) anathema sit; similia apud Patres videri possunt.

Probatur 3. ratione, nam gratia sanctificans cum ordinariis auxiliis, non sanat perfectè naturam humanam, non enim auferit rebellionem appetitus sensitiui aduersus rationem, nec inclinationem na-

tiuam ad malum, nec tentationes ab extrinseco ingruentes, nec denique alias difficultates quæ in exercitio bonorum operum occurrunt; quare fieri non potest, ut cum gratia ordinaria homo ita cautè vitat, ut longo tempore caueat omnia peccata venialia.

Secunda pars fuit definita in Tridentino loco citato, & patet ex sensu Ecclesiæ, quæ credit B. Virginem ab omni peccato veniali per speciale priuilegium fuisse immunem. Ratio autem est, quia quòd non possumus ad longum tempus omnes culpas veniales fugere, hoc prouenit ex infirmitate nostra: præcipuè ex pugna appetitus sensitui, qui continuò concupiscit aduersus spiritum, & magnam recte agendi difficultatem nobis ingerit. At Deus gratiæ suæ efficacitate potest nos sanare, & motus concupiscentiæ perfectè cohibere, ita ut nunquam peccemus venialiter.

Cæterum, excepta B. Virgine, nullus sanctorum ab omni culpa veniali in hoc mundo immunis fuit, eum neque ex Scriptura, neque ex Conciliis, aut Patribus talis exceptio colligi possit. Neque refert illud quod Ecclesia canit de Ioanne Baptista in hymno illius, ne leui saltem maculare vitam, fame posses.

Sensus enim est, eum maximo semper studio curasse, non tantum ut grauia peccata fugeret, sed etiam leuissima: illius autem natiuitas celebratur, non quòd ab omni peccato veniali immunis fuerit, sed quia in utero materno sanctificatus, & in gratia confirmatus fuit.

✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠

CAPVT IX.

De necessitate gratia, ad actus supernaturales.

CONCLUSIO I.

Non potest homo credere mysteria fidei, ut oportet ad salutem, sine gratia auxilio, etiam postquam sufficienter sunt proposita, & probatum ea à Deo esse reuelata.) Est de fide contra Pelagianam, probaturque 1. ex sequentibus Scriptura locis, Ioan. 6. Nemo potest ad me venire scilicet per fidem, ut intelligitur ex verbis sequentibus) nisi Pater meus traxerit eum. Ephes. 2. Gratia salui facti estis per fidem, & hoc non ex vobis, donum enim Dei est. Philip. 1. Vobis donatum est pro Christo, non solum ut in eum credatis, sed etiam ut pro illo patiamini.